

I ve společném pokoji, který mám se svou sestrou, mám kousek svého soukromí. Nejraději jsem, když v pokoji nikdo není a já jsem sám. Nemusím brát ohled na sestru Lucku, můžu si na plné pecky pustit Kryštofy nebo Nohavicu, k tomu si zpívat a bubnovat do zdi, postele nebo židle. Nikoho neruším (teda myslím), nikdo o mně neví.

Myslím si, že soukromí je důležité, někdy je mi líp, když jsem sám a můžu si odpočinout od některých lidí. A taky nemusí všichni vědět všechno, moje přání, moje tajnosti a sny.

O své soukromí mám trošku strach. Třeba, když se blíží někdo z dospělých nebo sestra, a já nestihnu schovat tajné dopisy. Ale vím, že se můžu svěřit mamce a ona to nikomu neřekne.

Tomáš Večeřa, 5. třída, 11 let